

Arrest

nr. 61 725 van 18 mei 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 9 november 2010 tot weigering van afgifte van een visum Kort Verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 juli 2010 vraagt verzoeker een visum Kort Verblijf aan bij de Belgische ambassade te New Delhi teneinde in België te komen samenwonen met zijn partner.

Op 6 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de afgifte van het visum wordt geweigerd. Op 9 november 2010 wordt de beslissing van 6 oktober 2010 ingetrokken. Het beroep van verzoeker tegen de beslissing van 6 oktober 2010 bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wordt op 19 januari 2011 verworpen bij arrestnr. 54 597.

Op 9 november 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een nieuwe beslissing waarbij de afgifte van het visum wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Belgian motivation(s):
Federale overheidsdienst Binnenlandse Zaken Dienst
Vreemdelingenzaken web: <http://www.ibz.fgov.be>
Psn: (...)*

*Commentaar:
Nota aan de ambassade: (...)*

Motivatie:

Wettelijke referenties: Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

* Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond Aanvraag meerdere binnenkomsten wordt niet gerechtvaardigd. Ontbreken attest van celibaat van betrokkene. Betrokkene legt een "affidavit" voor van zijn moeder waarin staat dat hij niet getrouwd is. Dit is geen geldig bewijs, er dient een officieel celibaat-attest van een officiële instantie worden voorgelegd.

• Andere: Als bewijs van de relatie tussen betrokkene en de garant werden verschillende documenten voorgelegd. Deze documenten zijn onvoldoende om een duurzame relatie tussen betrokkene en de garant aan te tonen. Het paspoort van de garant met verschillende stempels dat aantoonde dat hij reeds verschillende keren naar Sri Lanka is gereisd, is geen bewijs van de relatie tussen de garant en betrokkene. Op het Booking ticket dat zou aantonen dat de garant en betrokkene samen naar Thailand gereisd zijn, staat nog een derde persoon vermeld nl. Dhr. G.V. (...). op de foto's die worden voorgelegd staan vaak andere personen of groepen personen enkel het telefoonverkeer van mei 2010 en augustus 2010 wordt aangetoond Rekening houdend met de voorgelegde documenten en met de bovenstaande elementen, wordt besloten dat de relatie tussen betrokkene en de garant onvoldoende werd aangetoond. Bovendien blijkt uit het dossier dat er slechts één brief van betrokkene aan de garant is geschreven. Deze brief dateert van 01/03/2007 maar er is geen enveloppe die kan bewijzen dat deze brief werkelijk op die datum verstuurd is. Er zijn sterke twijfels omtrent de werkelijke relatie tussen betrokkenen; de garant is 42 jaar ouder dan betrokkene en in het dossier zijn enkel bewijzen te vinden van contactopneming van betrokkene met de garant in mei 2010 en augustus 2010. Betrokkene is 27 jaar. Er zijn geen twijfels omtrent de intenties van de garant; deze toont duidelijk interesse in betrokkene. Wel is opgemerkt in het Rijksregister van de heer S. (...) dat hij reeds samenwoont met twee mannen; het betreft een Belg van 58 jaar en een Griek van 36 jaar. In de interviews die van betrokkenen werden afgenomen door de ambassade wordt er niet gesproken over de mannen, het is onduidelijk welke relatie er is tussen deze drie personen. Tevens is onduidelijk of betrokkene hiervan op de hoogte is. Gezien de garant, telkens hij betrokkene heeft bezocht geld stort (50.000 Roepie, dit is ongeveer 326 Euro), de huishuur van betrokkene en zijn moeder betaalt en een verbouwing financiert van het huis van de zus van betrokkene wordt er vermoed dat betrokkene een financieel voordeel beoogt uit deze relatie, eerder dan het stichten van een duurzame levensgemeenschap. Twijfels omtrent werkelijke intenties van betrokkene. "

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de substantiële vormvereisten, schending van het "algemeen beginsel van behoorlijk beheer" en de algemene rechtsbeginselen. Tevens voert verzoeker machtsoverschrijding aan.

Verzoeker voert aan dat uit de beslissing niet kan afgeleid worden welke bevoegde autoriteit de beslissing tot weigering van afgifte van een visum Kort Verblijf heeft genomen. Tevens voert hij aan dat deze beslissing evenmin door de bevoegde autoriteit werd ondertekend. Verzoeker wijst erop dat de aanduiding van de bestuursoverheid die de bewuste beslissing heeft genomen en dat de ondertekening van de beslissing, constitutieve elementen zijn van een bestuurshandeling. Zowel de aanduiding van de auteur, diens hoedanigheid en ondertekening van een administratieve beslissing moeten beschouwd worden als essentiële bestanddelen zonder dewelke de beslissing onbestaande is, zodat het substantiële vormvereisten betreffen. Dienvolgens is de bestreden beslissing nietig wegens het gebrek aan substantiële vormvereisten, met name het gebrek aan de aanduiding van de bestuursoverheid, gemachtigd tot het nemen van een dergelijke beslissing en diens ondertekening. Derhalve is er volgens

verzoeker eveneens sprake van de schending van zijn rechten van verdediging, nu de aanduiding van de bestuursoverheid die de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker heeft genomen niet is weergegeven. Bovendien kan niet worden geverifieerd of de bestuursoverheid de bevoegdheid had de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker te nemen.

2.2. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing de vermelding bevat "*Federale overheidsdienst Binnenlandse Zaken Dienst Vreemdelingenzaken*" en op het einde vermeldt "*Voor de Minister: S.A. (...), Attaché*". Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het "*beslissingsformulier*" dat de motieven tot weigering van het visum bevat, de volgende vermeldingen bevat: "*aangemaakt door: S.A.*" en "*gevalideerd door S.A. attaché*".

Uit de stukken van het dossier en de beslissing blijkt aldus dat de beslissing is genomen door de gemachtigde van de minister *c.q.* staatssecretaris aangezien de naam en de functie van de persoon is vermeld die de beslissing heeft genomen in naam van de minister. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij meent dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid welke bevoegde autoriteit de beslissing heeft genomen nu de auteur en diens hoedanigheid zijn vermeld.

Waar verzoeker aanvoert dat de beslissing evenmin door de bevoegde autoriteit ondertekend werd, merkt de Raad op dat, daargelaten de vraag of een handgeschreven ondertekening van de persoon gemachtigd tot het nemen van de beslissing een substantiële vormvoorwaarde is, de miskennis van een vormvoorschrift niet automatisch moet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Zulks moet enkel het geval zijn wanneer verzoeker aantoonbaar dat die miskennis hem benadeeld heeft (RvS 26 september 2005, nr. 149.347).

De Raad is van oordeel dat, aangezien administratieve beslissingen niet noodzakelijk schriftelijk dienen te zijn (RvS 23 september 1992, nr. 40.466), een handtekening geen geldigheidsvereiste of wettigheidsvereiste kan zijn voor een bestuurshandeling. Er vormt zich evenwel een probleem wanneer deze bestuurshandeling waarvan de geldigheid aldus niet kan worden aangetast door een gebrek aan 'ondertekening', niet kan toegerekend worden aan een bepaalde persoon en dus wanneer helemaal niet vaststaat of de bestreden beslissing werd genomen door een daartoe bevoegd persoon.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat door het ontbreken van de handtekening het onzeker is door wie de beslissing werd genomen. Zoals hoger reeds uiteengezet werd de bestreden beslissing duidelijk genomen door attaché S.A., als gemachtigde van de minister *c.q.* de staatssecretaris. Verweerder voegt bij zijn verweernota een attest van de waarnemend adviseur bij die verklaart dat "*mevrouw S.A. attaché tewerkgesteld is bij de Dienst Vreemdelingenzaken op de dienst Kort Verblijf*". Verzoeker betwist niet dat attaché S.A. tewerkgesteld is bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Het ministerieel besluit van 22 juni 2009 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake toegang tot het grondgebied en kort verblijf, bepaalt in artikel 2, § 1 uitdrukkelijk dat "*De personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die ten minste een functie van attaché uitoefenen of tot de klasse A1 behoren zijn bevoegd om te beslissen over de afgifte door de diplomatieke of consulaire posten van visa voor een verblijf van minder dan drie maanden, transitvisa inbegrepen, in de gevallen, onder de voorwaarden en volgens de nadere regels die zijn bepaald door of krachtens de wet en de internationale overeenkomsten betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België binden*". Verzoeker heeft aldus kunnen nagaan of de beslissing is genomen door de bevoegde overheid.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de rechten van verdediging en van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting. Tevens voert verzoeker machtsmisbruik aan en dat het een kennelijk onredelijke beslissing betreft.

Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

"1.

Dat in de weigeringsbeslissing wordt gesteld dat de "aanvraag meerdere binnenkomsten niet gerechtvaardigd wordt". Verzoeker merkt dienaangaande op dat op het visumaanvraagformulier "lang

verblijf' bij punt 24 het volgende wordt vermeld: "24 aantal verlangde binnenkomsten 0 één binnenkomst 0 twee binnenkomsten 0 meerdere binnenkomsten" Dat geenszins op dit formulier aan verzoeker bijkomende vragen dienaangaande werden gesteld evenmin uit dit formulier kan afgeleid worden of verzoeker geacht wordt bij het aankruisen van "meerdere binnenkomsten" zijn keuze te rechtvaardigen. Dat verweerder derhalve geenszins zomaar in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoeker zijn aanvraag "meerdere binnenkomsten" niet heeft gerechtvaardigd. Dat immers nergens uit het visumaanvraagformulier blijkt dat verzoeker dit geacht werd ook te doen. Dat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht en van een kennelijke onredelijke beslissing, meer zelfs van machtsmisbruik in hoofde van verweerder. Overigens merkt verzoeker op dat hij volledig ter goeder trouw "meerdere binnenkomsten" op het visumaanvraagformulier heeft aangestipt omdat hij ervan uitging dat een eventuele tijdelijke terugkeer naar Sri Lanka (met daarna terugkeer naar België) of een reis naar een niet Schengen land op die manier eenvoudiger zou zijn (m.a.w. om te vermijden dat een nieuw visum voor België dient te worden aangevraagd).

2.

Dat in de weigeringsbeslissing verder wordt gesteld dat een attest van celibaat van betrokkene ontbreekt. Volgens verweerder is het door verzoeker neergelegde affidavit" van zijn moeder, waarin staat dat hij niet getrouwd is, geen geldig bewijs. Volgens verweerder dient er een officieel celibaat-attest van een officiële instantie worden voorgelegd. Verzoeker merkt in eerste instantie op dat deze "affidavit" werd opgemaakt op basis van de richtlijnen afgeleverd door de Dienst Vreemdelingenzaken zelf en op voorstel van het Belgische Consulaat in Colombo. Deze 'affidavit" werd overigens door het High Court in Colombo gecertificeerd. Verzoeker had de intentie om bij zijn visumaanvraag tevens het door gemeentebestuur van zijn woonplaats dd. 9.02.2009 afgeleverde 'certificate on residence and character' neer te leggen (cf. stuk 2). In dit attest wordt uitdrukkelijk vermeld dat verzoeker ongehuwd is ("civil status: unmarried"). Dit document (opgemaakt in het Singalees en het Engels met een nog een afzonderlijke Engelse vertaling, gelegaliseerd door het Srilankese Ministerie van Buitenlandse Zaken) werd door het Belgisch Consulaat te Colombo echter als niet nodig bestempeld en niet in verzoekers aanvraag opgenomen. Dat derhalve verweerder geenszins in de bestreden beslissing kan stellen dat een officieel celibaat attest van een officiële instantie dient worden voorgelegd wanneer verzoekers certificate on residence and character' als bewijsstuk gewoonweg werd geweigerd in de visumaanvraag op te nemen. Dat voorts dient te worden opgemerkt dat de website van de FOD Buitenlandse Zaken bij visum voor België, lang verblijf, duurzaam samenwonen het volgende stelt:

"A. Aanvraag visum in het buitenland

Voor uw visumaanvraag moet u zich persoonlijk aanbieden bij de Ambassade of het Consulaat bevoegd voor uw woonplaats.

Voor te leggen documenten:

(...)

4. Een document dat de ongehuwde staat van beide partners bewijst.

(...)"

Dat dient te worden vastgesteld dat bij de neer te leggen documenten bij de visumaanvraag enkel op website wordt vermeld : "bewijs van ongehuwde staat". Dat geen enkele verdere vereiste aangaande dit neer te leggen stuk wordt aangeduid. Dat, indien een "officieel celibaat-attest van een officiële instantie" door verzoeker diende worden voorgelegd, dit dan ook uitdrukkelijk en voorafgaandelijk aan verzoeker diende te worden medegedeeld. Dat verweerder geenszins aantoonde dat voorafgaandelijk aan verzoeker werd gevraagd een "officieel celibaat-attest van een officiële instantie" neer te leggen. Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveert waarom het door verzoeker neergelegde "affidavit". gecertificeerd door het High Court in Colombo, niet kan weerhouden worden als bewijs van verzoekers ongehuwde staat. Dat er derhalve sprake is van schending van verzoekers rechten van verdediging. De motiveringsplicht en van een kennelijke onredelijke beslissing.

3.

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de door verzoeker neergelegde documenten "onvoldoende zijn om een duurzame relatie tussen betrokkene en de garant aan te tonen ". Volgens verweerder is : Het paspoort van de garant met verschillende stempels dat aantoonde dat hij reeds verschillende keren naar Sri Lanka is gereisd, geen bewijs van de relatie tussen de garant en betrokkene, dat op het Booking ticket, dat zou aantonen dat de garant en betrokkene samen naar Thailand gereisd zijn, nog een derde persoon staat vermeld iii. Dhr. G.V. (...) en dat op de foto s die worden voorgelegd vaak andere personen of groepen personen staan

4.

Dat verzoeker opmerkt dat hij bij zijn visumaanvraag duidelijke bewijzen heeft neergelegd waaruit blijkt dat verzoeker en zijn levenspartner-garant, S.A. (...), reeds talrijke maanden samen geweest/samen hebben doorgebracht: Sedert het eerste bezoek van verzoekers levenspartner aan Sri Lanka in 2007 en de eerste brief van verzoeker (cf stuk 4), waarvan ten onrechte de echtheid in twijfel wordt getrokken, is

verzoekers levenspartner 12 keer telkens voor langere periode terug naar Sri Lanka geweest om er bij verzoeker samen te zijn in diens woning en samen te reizen naar Thailand, India, Maleisie. Verzoekers levenspartner is op 6 november 2010 opnieuw naar Sri Lanka teruggekeerd (cf. stuk 6). Verzoeker en zijn levenspartner zijn vervolgens samen naar Maleisië gereisd (cf. stukken 10 en 12) en waar ze ondermeer samen verbleven hebben in de residentie van de Belgische ambassadeur te Kuala Lumpur, de heer F.VdC. (...), een persoonlijke vriend van verzoekers levenspartner (cf. getuigenis Belgische ambassadeur te Kuala Lumpur, de heer F. VdC. (...), stuk 13).

Verzoeker verwijst naar de door hem bij zijn visumaanvraag neergelegde foto's en het door hem neergelegde paspoort van zijn levenspartner met daarin de visumstempels en de in-en uitreisstempels, cf. stuk 5):

- 15 januari 2007— 29 januari 2007 : 14 dagen
- 24 november 2007 - 8 december 2007 : 15 dagen
- 12 januari 2008- 26 januari 2008 : 14 dagen
- 28 maart 2008 - 13 april 2008 : 17 dagen
- 17 juni 2008 - 13 juli 2008 : 27 dagen
- 26 oktober 2008 - 12 november 2008: 18 dagen
- 21 februari 2009 - 22 maart 2009 : 30 dagen
- 26 juni 2009- 11 juli 2009 : 16 dagen
- 22 oktober 2009 - 05 december 2010 : 45 dagen
- 24 februari 2010 - 31 maart 2010 : 36 dagen
- 26 augustus 2010 - 24 september 2010 : 22 dagen

Daarnaast heeft verzoeker eveneens bij zijn visumaanvraag bewijzen neergelegd waaruit blijkt dat hij en zijn levenspartner in Thailand (van 12.08.2008 tot 25.08.2008 en van 27.06.2009 tot 10.07.2009) en in India (van 15.03 .2008 tot 28.03 .2008) samen hebben verbleven. Verzoeker verwijst opnieuw naar het door hem neergelegde paspoort van zijn levenspartner en het paspoort van hemzelf (cf. stukken 5 en 7) en de door hem neergelegde vliegtuigbiljetten op naam van verzoeker en zijn levenspartner naar Thailand via Air Asia op 14 november 2008 (cf. stuk 8) en via Thai Airways op 27juni 2009 (cf. stuk 9). Eveneens heeft verzoeker ter staving van hun duurzame relatie foto's van hun gezamenlijke verblijven in Sri Lanka, India en Thailand neergelegd.

Daarnaast heeft verzoeker bij zijn visumaanvraag ter staving van hun stabiele en duurzame relatie getuigenissen van de heer M.G. (...), wonende te (...), en van de heer H.D. (...), wonende te (...). neergelegd. Dat dient opgemerkt te worden dat verweerder nalaat alle de door verzoeker neergelegde bewijsstukken op te sommen en nalaat te motiveren waarom deze door verzoeker neergelegde bewijsstukken aangaande hun duurzame en stabiele relatie (paspoorten, foto's, vliegtuigtickets, getuigenissen,...), niet kunnen gelden als bewijs dat verzoeker en zijn levenspartner wel degelijk samen een duurzame relatie hebben. Dat er derhalve sprake is van een schending van de motiveringsplicht en van een kennelijk onredelijke beslissing.

5.

Verweerder verwijst in zijn nieuwe weigeringsbeslissing naar de vaststelling dat op één van de door verzoeker neergelegde biljetten (vlucht Chiang Mai-Bangkok dd. 22.08.2008) ook de naam van G.V. (...) staat vermeld. Dat vaststaat dat verweerder nergens motiveert waarom de vermelding van een naam van een derde op een vliegtuigbiljet afbreuk doet aan de oprechtheid van de duurzame relatie van verzoeker en zijn levenspartner. Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is. Verzoeker merkt op dat het meer dan normaal is dat wanneer samen met vrienden gereisd wordt de biljetten samen worden aangekocht.

6.

Verweerder verwijst in zijn nieuwe weigeringsbeslissing naar de vaststelling dat" op de foto's die worden voorgelegd staan vaak andere personen of groepen personen".

Dat opnieuw dient te worden opgemerkt dat verweerder nergens motiveert waarom de vaststelling dat op door verzoeker neergelegde foto's vaak ook andere personen of groepen personen staan afbreuk doet aan de oprechtheid van de duurzame relatie van verzoeker en zijn levenspartner. Dat de bestreden beslissing derhalve niet afdoende gemotiveerd is. Dat verzoeker opmerkt dat verweerder nalaat rekening te houden met de foto's waarop enkel verzoeker en zijn levenspartner staan en met het feit dat verzoeker door de andere foto's (waarop eveneens andere personen staan) wou aantonen dat hij door vrienden is geaccepteerd en als partner is erkend. Verzoeker wil opmerken dat enkele van de personen op de door verzoeker neergelegde foto's (M.G. (...) en H.D. (...)) geschreven getuigenissen aangaande verzoekers duurzame relatie hebben afgelegd.

7.

Dat verweerder verder onterecht in de weigeringsbeslissing stelt dat enkel het telefoonverkeer van mei 2010 en augustus 2010 wordt aangetoond en dat er 'slechts één brief van betrokkene aan de garant is geschreven. Deze brief dateert van 1.03.2007 maar er is geen enveloppe die kan bewijzen dat deze brief werkelijk op die datum is verstuurd. Dat verzoeker opmerkt dat geenszins door verweerder werd rekening gehouden met het schrijven (met in bijlage de telefoonrekening), die de Belgische levenspartner per aangetekende zending gestuurd heeft naar de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel op 27 september 2010 (cf. stuk 11), Immers in dit schrijven werd uitdrukkelijk gesteld dat er op regelmatige basis contact is tussen verzoeker en zijn levenspartner in België en dat de communicatie dagelijks verloopt via de telefoon (nu verzoeker nauwelijks verstaanbaar Engels schrijft en niet over een computer beschikt). Uit dit schrijven blijkt eveneens dat, omdat aanvankelijk niet aan een verblijf samen in België werd gedacht, de telefoonrekeningen niet werden bijgehouden, dat verzoekers levenspartner gebruik maakt van telefoonkaarten en dat, wanneer zijn Belgische levenspartner bij hem in Sri Lanka verblijft, er sowieso geen telefoongesprekken tussen hen worden gevoerd. Dat verzoeker opnieuw dient vast te stellen dat verweerder geen rekening houdt met alle de door verzoeker neergelegde bewijsstukken. Dat verweerder nalaat te motiveren waarom met de door verzoeker neergelegde bewijsstukken, meer bepaald met het schrijven dd. 27.11.2010 naar de Dienst Vreemdelingenzaken te Brussel, geen rekening kan gehouden worden. Dat er derhalve sprake is van een schending van de motiveringsplicht en van een kennelijk onredelijke beslissing.

8.

Dat verweerder in de beslissing stelt dat "Er sterke twijfels zijn omtrent de werkelijke relatie tussen betrokkenen, de garant is 42 jaar ouder dan betrokkene en in het dossier zijn geen bewijzen te vinden van contactopneming van betrokkene met de garant. Betrokkene is 27 jaar". Dat verzoeker in eerste instantie opmerkt dat verweerder geenszins zomaar een subjectief oordeel kan vellen over verzoekers relatie en gehouden is op een objectieve manier verzoekers visumaanvraag te beoordelen. Wanneer alle gevraagde documenten door verzoeker worden neergelegd dient door verweerder dan ook een objectieve en gemotiveerde beslissing te worden genomen. Dat er sprake is van een kennelijk onredelijke beslissing en zelfs van machtsmisbruik in hoofde van verzoeker. Dat verzoeker opmerkt dat een leeftijdsverschil geenszins een beletsel kan zijn om een liefdesrelatie te hebben. Verzoeker wil dienaangaande verwijzen naar een arrest van het Hof van Beroep te Brussel, Derde Kamer, dd. 30 januari 2009 (2008/AR11127, onuitgeg.) waarin in casu de (toekomstige) echtgenote 39 jaar ouder is dan de (toekomstige) echtgenoot. Het Hof oordeelde dat dit element geenszins afdoende is om te besluiten tot een schijnhuwelijk en stelt dat de wet geen (maximum) leeftijd voorziet om te huwen. Zelfs al zou het huwelijk een atypisch karakter vertonen, dan nog is dit voor het Hof onvoldoende om te besluiten tot een schijnhuwelijk. Dat door verzoeker voldoende objectieve bewijzen werden neergelegd waaruit blijkt dat verzoeker en zijn Belgische levenspartner wel degelijk een oprechte duurzame relatie met elkaar hebben, dat zij elkaar op regelmatige basis zien en met elkaar contact blijven houden, dat zij elkaar (financieel) ondersteunen. Dat verweerder gehouden is rekening te houden met alle door verzoeker neergelegde bewijsstukken en deze te beoordelen. Dat verweerder geenszins zomaar een subjectief oordeel kan vellen over verzoekers relatie.

9.

Verweerder stelt verder in de beslissing het volgende "Wel is opgemerkt in het Rijksregister van de heer S. (...) dat hij reeds samenwoont mei twee mannen, Het betreft een Belg van 58 jaar en een Griek van 36 jaar. In de interviews die van betrokkenen werden afgenomen door de ambassade wordt er niet gesproken over de mannen, het is onduidelijk welke relatie er is tussen deze drie personen. Tevens is het onduidelijk of betrokkene hiervan op de hoogte is. In eerste instantie wil verzoeker dienaangaande opmerken dat hij noch zijn levenspartner tijdens hun interview op de Belgische ambassade te New Delhi hieromtrent enige vragen werden gesteld. Dat derhalve verweerder geenszins in de bestreden beslissing kan stellen dat verzoeker noch zijn levenspartner hebben gesproken over de bij de Belgische levenspartner inwonende mannen noch dat het onduidelijk is of verzoeker hiervan op de hoogte is, wanneer beiden hieromtrent geen vragen werden gesteld.

Dat er derhalve sprake is van een schending van de motiveringsplicht en van een kennelijk onredelijke beslissing. Dat er eveneens sprake is van schending van verzoekers rechten van verdediging. Verzoeker ontkent niet dat verzoeker samenwoont met de heer G.V. (...) (°1952) en de heer I.P. (...) (°1975). De heer G.V. (...) en de heer I.P. (...) vormen een koppel. Verzoeker was samen met zijn levenspartner. De heer G.V. (...), de heer I.P. (...) en andere vrienden in India (maart 2008) en in Thailand (november 2008) (cf stuk 8).

10.

Verweerder stelt tenslotte in de weigeringsbeslissing het volgende : "Gezien de garant, telkens hij betrokkene heeft bezocht geld stort (50.000 Roepie — ongeveer 326 euro), de huishuur van betrokkene en zijn moeder betaalt en een verbouwing financiert van hei huis van de zus van betrokken wordt er

vermoed dat betrokkene een financieel voordeel beoogt uit deze relatie, eerder dan het stichten van een duurzame relatie". Verzoeker wil in eerste instantie opmerken dat in de Wet van 15.12.1980 en het art. 3 van het KB van 7.05.200, gewijzigd door het K.B van 5juli 2010, de criteria worden bepaald voor het stabiele karakter van de relatie in geval van gezinshereniging van niet-gehuwde partners die willen samenwonen:

- *samenwoont van minstens één jaar of*
- *het bewijs dat zij een gemeenschappelijk kind hebben of*
- *het bewijs van een relatie van minstens één jaar op het ogenblik van de indiening van de visumaanvraag en tijdens dewelke zij elkaar minstens drie keer hebben ontmoet en deze ontmoeting totaal tenminste 45 dagen bedroegen".*

Verweerder is gehouden de door verzoeker neergelegde bewijsstukken te toetsen aan voormelde criteria en dient geenszins een subjectief oordeel te vellen over de eventuele financiële ondersteuning door de Belgische levenspartner van verzoeker. Dat er derhalve sprake is van een schending van de motiveringsplicht en van een kennelijk onredelijke beslissing. Meer zelfs van machtsmisbruik in hoofde van verweerder. Overigens ziet verzoeker niet in waarom zijn Belgische levenspartner geen geld zou mogen geven aan zijn Srilankese familie. Tot op heden gaat verzoekers levenspartner om de drie maanden één maand naar Sri Lanka waar hij samenwoont met verzoeker. In die drie maanden dat zijn Belgische levenspartner er niet is, betaalt hij de huur van het huis in (...), de gasrekening om te koken, de elektriciteit- en de telefoonrekening (= 326 euro of 108 euro per maand) van verzoeker. De giften van zijn levenspartner zijn het gevolg van hun relatie (die reeds al vier jaar bestaat) en niet de oorzaak of het doel. Overigens ook verzoeker zelf overhandigt aan zijn Belgische levenspartner heel wat geschenken bij zijn aankomst in Sri Lanka (houtsnijwerk, thee, ...). Verzoeker wil verwijzen naar de rechtspraak van de rechtbank van eerste aanleg te Mechelen, derde kamer, AR nr. 09/25/B, onuitgeg., waarin de rechtbank juist oordeelde dat het feit dat de Belgische levenspartner zijn Filipijnse vriendin financieel ondersteunt juist wijst op de intentie om een duurzame levensgemeenschap tot stand te brengen. De rechtbank stelde dat ingeval van een schijnhuwelijk het omgekeerde fenomeen zich mogelijk eerder zou voordoen, nl. dat de buitenlander (buitenlandse) er financieel iets tegenover stelt indien een Belg met hem (haar) zou huwen p. 4)."

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker overloopt in zijn tweede middel de verschillende overwegingen waarom verweerder oordeelt dat er geen visum kan worden toegekend nu het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond. Hieruit blijkt dat verzoeker kennis heeft van de opgegeven motieven en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij beschikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het wordt niet betwist dat verzoeker een visum Kort Verblijf heeft aangevraagd in functie van zijn relatie met zijn Belgische partner. Uit het administratief dossier blijkt dat hij bij zijn aanvraag verschillende bewijzen bijbracht die hun duurzame relatie dienden aan te tonen, met name zijn paspoort, foto's, vliegtuigtickets en getuigenissen van vrienden. Daarnaast legde verzoeker een verbintenis tot ten lastenneming voor, de identiteitskaart van zijn Belgische partner, een getuigenschrift van woonst, bewijs van verzekering, een medisch attest, zijn vertaalde en gelegaliseerde geboorteakte, een affidavit van zijn moeder, attest van goed gedrag en zeden, het paspoort van zijn Belgische partner en rekeninguittreksels van zijn Belgische partner. Tevens blijkt uit de stukken van het dossier dat zowel verzoeker als zijn partner werden gehoord. Op 27 september 2010 dient verzoeker nog een schrijven in van zijn partner en bijkomende documenten in verband met hun e-mail- en telefoonverkeer.

Verweerder motiveert dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond. Verweerder zet vervolgens uiteen waarom hij meent dat dit onvoldoende is aangetoond, met name omdat verzoeker niet heeft gerechtvaardigd waarom hij meerdere binnenkomsten aanvraagt, omdat het affidavit van zijn moeder niet kan worden aanvaard als een attest van celibaat, omdat de bewijzen van verzoekers duurzame relatie onvoldoende zijn en omdat er sterke twijfels zijn aangaande de werkelijke relatie en intenties van verzoeker.

Verzoeker overloopt in zijn verzoekschrift de verschillende motieven en geeft aan het niet eens te zijn met de beoordeling van verweerder. Hij poogt de motieven te weerleggen en aan te tonen dat de ingediende stukken wel degelijk zijn celibaat bewijzen, zijn duurzame relatie,... De Raad wijst er in eerste instantie op dat de beoordeling van de ingediende stukken behoort tot de discretionaire bevoegdheid van verweerder. Er moet worden benadrukt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad wijst er tevens op dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt het redelijkheidsbeginsel schendt, wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Verzoeker betoogt dat de motiveringsplicht wordt geschonden, dat er sprake is van een kennelijk onredelijke beslissing en zelfs van machtsmisbruik, waar verweerder motiveert dat de vraag om meerdere binnenkomsten niet wordt gerechtvaardigd. Verzoeker stelt dat verweerder niet kan eisen dat hij dit motiveert nu het standaardformulier voor de aanvraag van het visum enkel een aankruising vereist van de opties één, twee of meerdere binnenkomsten en er geen rechtvaardiging wordt gevraagd voor de keuze van deze opties. Bovendien was verzoeker volledig ter goeder trouw bij de keuze van 'meerdere binnenkomsten' omdat een tijdelijke terugkeer naar Sri Lanka of een reis naar een niet-Schengenland hierdoor eenvoudiger zou kunnen verlopen.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij een visum met meerdere binnenkomsten heeft aangevraagd en hiervoor geen 'verantwoording' heeft opgegeven. Hoewel verzoeker terecht stelt dat het standaardformulier niet voorziet in een verantwoording is het niet kennelijk onredelijk dat verweerder een verklaring verwacht voor de optie 'meerdere' binnenkomsten nu verzoeker een visum aanvraagt met het oog op een 'samenwoning' met zijn Belgische partner. Verzoeker heeft opgegeven omwille van zijn duurzame relatie naar België te willen komen en zijn partner in België te vervoegen. Het aangevraagde visum heeft slechts een geldigheidsduur van drie maanden. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk waar verweerder vaststelt dat verzoeker niet duidelijk heeft gemaakt waarom hij binnen deze drie maanden meerdere binnenkomsten in de Schengenzone aanvraagt terwijl verzoeker anderzijds zijn partner in België wenst te vervoegen.

Verzoeker betoogt verder dat het motief in verband met het gebrek van een attest van celibaat kennelijk onredelijk is en zijn rechten van verdediging en de motiveringsplicht schendt. Het affidavit van zijn moeder is een geldig bewijs daar het is ingediend rekening houdende met de richtlijnen van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Belgisch consulaat te Colombo. Verzoeker stelt dat hij de intentie had het op 9 februari 2009 door zijn gemeentebestuur afgeleverde 'certificate on residence and character' in te dienen waarin expliciet wordt vermeld dat hij ongehuwd is. De indiening van dit stuk werd echter als 'onnodig' bestempeld door het consulaat. Verzoeker wijst ook op de website van de FOD Buitenlandse Zaken. Met betrekking tot een aanvraag voor een visum Lang Verblijf wordt aangeraden 'een document dat de ongehuwde staat van beide partners bewijst' in te dienen. Nergens wordt echter vermeld dat een officieel celibaat-attest van een officiële instantie moet worden ingediend. Indien dit vereist was, had men dit op voorhand uitdrukkelijk moeten meedelen aan verzoeker. Bovendien motiveert verweerder geenszins waarom het affidavit, dat gecertificeerd is door het High Court of Colombo, niet kan worden weerhouden als bewijs van zijn celibaatschap.

De Raad stelt vooreerst vast dat verweerder wel degelijk motiveert waarom het affidavit niet kan worden weerhouden als bewijs. Zo motiveert verweerder: "*Betrokkene legt een "affidavit" voor van zijn moeder waarin staat dat hij niet getrouwd is. Dit is geen geldig bewijs, er dien een officieel celibaat-attest van een officiële instantie worden voorgelegd.*" Verweerder motiveert terecht, hoewel het affidavit werd gecertificeerd voor het High Court of Colombo, dat het geen document betreft dat uitgaat van de officiële

instanties, doch een 'verklaring op eer' betreft. Verzoeker geeft overigens zelf aan dat hij over een document beschikt dat wel uitgaat van een officiële instantie. Dit document heeft hij niet ingediend. Het betoog van verzoeker dat hij dit niet heeft ingediend op aanraden van de Dienst Vreemdelingenzaken en het consulaat, doet geen afbreuk aan de correcte vaststelling van verweerder dat hij enkel een 'verklaring op eer' heeft ingediend om zijn celibaatschap te bewijzen. Verzoeker toont evenmin aan dat het hem niet werd toegestaan of verboden om het officiële document bij zijn aanvraag te voegen. De schending van de rechten van verdediging, van de materiële motiveringsplicht of het redelijkheidsbeginsel, kan niet worden aangenomen.

Verzoeker betoogt dat zijn duurzame relatie en zijn werkelijke intenties, in tegenstelling tot verweerdens motivering, voldoende is aangetoond. Hij stelt dat de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel worden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoeker wijst op de vele bewijzen die hij heeft bijgebracht in verband met hun relatie. Hij wijst op de visumstempels in het paspoort van zijn partner waaruit blijkt dat zijn partner 12 keer, telkens voor langere perioden, naar Sri Lanka reisde. Hij wijst tevens op de visumstempels van zijn paspoort, dat van zijn partner en de vliegtuigtickets waaruit blijkt dat ze samen op vakantie gingen. Hij wijst op de getuigenissen van twee Belgische vrienden en op het feit dat zij in Maleisië bij de Belgische ambassadeur te Kuala Lumpur verbleven, een persoonlijke vriend van zijn partner. Verzoeker betoogt dat verweerder nalaat deze bewijsstukken op te sommen en te motiveren waarom deze ingediende stukken niet kunnen gelden als voldoende bewijs van hun relatie.

De Raad herhaalt dat hij enkel bevoegd is om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624). De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient tevens te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069). De Raad stelt vast dat verzoeker voor het eerst verklaart dat hij samen met zijn partner verbleef in de residentie van de Belgische ambassadeur te Maleisië en voor het eerst verwijst naar de getuigenverklaring van de ambassadeur en de foto. Verweerder had op het ogenblik van de bestreden beslissing geen kennis van deze stukken zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn bevoegdheid zou overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing met deze stukken rekening te houden.

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij meent dat verweerder heeft nagelaten de stukken op te sommen en te motiveren waarom deze niet afdoende zijn als bewijs van hun duurzame relatie. Dit blijkt ook uit de verdere uiteenzetting van verzoekers middel aangezien hij elk van de argumenten van verweerder met betrekking tot de ingediende bewijzen poogt te weerleggen. De Raad wijst erop dat het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling van de stukken, op zich niet kan leiden tot een nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verweerder motiveert dat de stempels in het paspoort van de garant onvoldoende zijn als bewijs van de relatie nu deze stempels enkel aantonen dat de garant verschillende keren naar Sri Lanka is gereisd. De Raad stelt vast dat verzoeker het niet eens is met deze motieven en betoogt dat de stempels afdoende het bewijs leveren dat zij een duurzame relatie hebben. De Raad stelt vast dat verweerder en verzoeker het niet eens zijn over de bewijswaarde van de stempels in de paspoorten. Verzoeker meent dat de stempels in hun paspoorten, samen met de vliegtuigtickets en foto's van hun reizen, hun duurzame relatie bewijst, daar waar verweerder meent dat dit niet zo is. Uit de opgegeven motieven blijkt evenwel dat verweerder zowel met de stempels in het paspoort, als met de vliegtuigtickets, als met de getuigenverklaringen rekening heeft gehouden. De wettigheidstoetsing laat de Raad niet toe om de stukken opnieuw te beoordelen. Verweerder stelde op redelijke wijze vast dat de stempels in het paspoort op zich niet aantonen dat er een duurzame relatie is tussen verzoeker en zijn partner. Verzoeker toont niet aan dat verweerder geen rekening zou hebben gehouden met de andere stukken die samen met de stempels in het paspoort zouden aantonen dat er sprake is van een relatie. Verzoeker betoogt verder dat het "*normaal*" is dat wanneer vrienden samen reizen zij hun vliegtuigticket samen boeken. Verzoeker stelt dat het loutere feit dat er een derde naam op het vliegtuigticket wordt vermeld en dat er vaak andere personen op de foto's staan, op zich geen afbreuk doen aan de oprechtheid van hun duurzame relatie. Verweerder motiveert evenwel dat deze gegevens hem doen twifelen aan hun duurzame relatie. De beoordeling van foto's en vliegtuigtickets behoort tot de bevoegdheid van verweerder.

Verzoeker oordeelt dat er ook geen rekening werd gehouden met het schrijven van zijn partner op 27 september 2010 en de ingediende telefoonrekeningen. In dit schrijven wordt uitdrukkelijk gesteld dat er op regelmatige basis contact is en deze dagelijks via de telefoon verloopt, nu verzoeker nauwelijks

verstaanbaar Engels schrijft en niet over een computer beschikt. Verzoeker wijst erop dat de telefoonrekeningen niet werden bijgehouden omdat er aanvankelijk niet werd gedacht aan een verblijf in België. Verzoeker wijst er ook op dat verweerder geen subjectief oordeel mag vellen over verzoekers relatie. Een leeftijdsverschil kan geenszins een beletsel zijn om een liefdesrelatie te hebben; zie in dit verband een arrest van het hof van beroep te Brussel. Verzoeker meent dat hij voldoende objectieve bewijzen bijbracht dat er sprake is van een oprechte relatie, dat zij elkaar regelmatig zien, contact blijven houden en elkaar (financieel) steunen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 27 september 2010 bij aangetekend schrijven van zijn partner een telefoonrekening voor de maanden mei en augustus 2010 heeft ingediend. De Belgische partner verklaart in dit schrijven dat verzoeker geen PC heeft en nauwelijks verstaanbaar Engels schrijft en dat het dagelijks contact via telefoon verloopt. In dit schrijven wordt gewezen op de andere bewijzen die reeds werden bijgebracht en de voornaamste redenen voor de visumaanvraag, met name dat ze in Sri Lanka onmogelijk openlijk kunnen samenleven als homopaar gelet op de sociale afkeer; dat verzoekers partner niet langer dan drie maanden in Sri Lanka kan verblijven omdat hij te zeer afgesneden is van zijn sociaal leven en culturele achtergrond en het er veel te warm is; dat ze een gepaste oplossing hebben gevonden voor verzoekers moeder met wie hij nu samenwoont en dat ze van elkaar houden en voor elkaar willen zorgen. Verzoeker zou een taal cursus en een beroepsopleiding volgen om later hier of in zijn land van herkomst voor zichzelf te kunnen zorgen. Verweerder motiveert in de bestreden beslissing sterke twijfels te hebben omtrent de werkelijke relatie tussen betrokkenen. In de beslissing wordt het volgende gemotiveerd:

“Bovendien blijkt uit het dossier dat er slechts één brief van betrokkene aan de garant is geschreven. Deze brief dateert van 01/03/2007 maar er is geen enveloppe die kan bewijzen dat deze brief werkelijk op die datum verstuurd is. Er zijn sterke twijfels omtrent de werkelijke relatie tussen betrokkenen; de garant is 42 jaar ouder dan betrokkene en in het dossier zijn enkel bewijzen te vinden van contactopneming van betrokkene met de garant in mei 2010 en augustus 2010. Betrokkene is 27 jaar. Er zijn geen twijfels omtrent de intenties van de garant; deze toont duidelijk interesse in betrokkene. Wel is opgemerkt in het Rijksregister van de heer S. (...) dat hij reeds samenwoont met twee mannen; het betreft een Belg van 58 jaar en een Griek van 36 jaar. In de interviews die van betrokkenen werden afgenomen door de ambassade wordt er niet gesproken over de mannen, het is onduidelijk welke relatie er is tussen deze drie personen. Tevens is onduidelijk of betrokkene hiervan op de hoogte is. Gezien de garant, telkens hij betrokkene heeft bezocht geld stort (50.000 Roepie, dit is ongeveer 326 Euro), de huishuur van betrokkene en zijn moeder betaalt en een verbouwing financiert van het huis van de zus van betrokkene wordt er vermoed dat betrokkene een financieel voordeel beoogt uit deze relatie, eerder dan het stichten van een duurzame levensgemeenschap. Twijfels omtrent werkelijke intenties van betrokkene”

Uit de motivering in de bestreden beslissing blijkt dat verweerder aldus rekening heeft gehouden met het schrijven van 27 september 2010. Verweerder verwijst tevens naar de twee telefoonrekeningen. Zo wijst verweerder op de financiële ondersteuning door verzoekers partner. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn begeleidend schrijven aangaf dat het dagelijks contact per telefoon verloopt. Verzoeker betwist niet dat hij slechts voor twee maanden, met name de maanden mei en augustus telefoonrekeningen heeft bijgebracht. Verzoeker argumenteert dat hun telefoonrekeningen aanvankelijk niet werden bijgehouden. Gelet op de verschillende maanden die verstreken sinds de visumaanvraag en het feit dat verzoeker slechts twee telefoonrekeningen indiende, toont verzoeker met deze argumenten niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze wijst op telefoonrekening van slechts twee maanden. Verzoeker wenste aan te tonen dat zij reeds vier jaar een duurzame relatie hebben. Het is niet kennelijk onredelijk van verweerder te oordelen dat deze telefoonrekeningen van twee maanden onvoldoende zijn als bewijs voor een relatie van vier jaar. De Raad wijst erop dat de motieven van verweerder in hun geheel dienen te worden gelezen. De motivering in de bestreden beslissing is omstandig ontwikkeld en moet als een geheel worden gelezen, waarbij het niet is vereist dat ieder afzonderlijk element ervan die beslissing in haar geheel kan dragen. Verweerder acht de aangehaalde feiten en stukken te licht om te besluiten dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf voldoende zijn aangetoond. In essentie stelt verweerder dat de duurzaamheid van de relatie onvoldoende wordt aangetoond aan de hand van de bijgebrachte stukken. Verweerder twijfelt over de werkelijke relatie tussen betrokkenen en de werkelijk intenties van verzoeker. Verzoeker beperkt zich in hoofdzaak tot de loutere negatie van hetgeen in de bestreden beslissing wordt vastgesteld.

Verzoeker meent dat verweerder een subjectief oordeel vormt over hun relatie waar er wordt gemotiveerd in verband met het grote leeftijdsverschil, terwijl er volgens hem verschillende objectieve

bewijzen voorliggen van hun relatie. De Raad stelt vast dat verweerder uitgebreid heeft gemotiveerd waarom deze 'objectieve bewijzen' als onvoldoende worden beschouwd ten bewijze van de duurzame relatie. Het leeftijdsverschil, waar verweerder op wijst, dient dan ook gelezen te worden in het geheel van de motieven van de bestreden beslissing. Met de stelling dat het grote leeftijdsverschil een relatie niet onmogelijk maakt, relativeert verzoeker het belang van dit element in de motivering maar hij maakt niet aannemelijk dat het op onjuiste feitelijke gegevens is gesteund of op onjuiste of kennelijk onredelijke wijze in het geheel van de beoordeling is betrokken.

Hetzelfde geldt voor de motivering met betrekking tot het samenwonen met twee andere mannen van de Belgische partner en dat uit het dossier niet duidelijk blijkt wat hun relatie is en/of verzoeker hiervan op de hoogte is. Verzoeker betoogt dat zijn rechten van verdediging werden geschonden nu hierover geen vragen werden gesteld tijdens het interview. De Raad wijst erop dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (cf. RvS 8 september 2005, nr. 148.666; RvS 11 januari 2006, nr. 153.505). Het is aan verzoeker om alle nuttige informatie voor zijn aanvraag naar voor te brengen en open kaart te spelen aangaande zijn situatie en die van zijn partner. Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift niet dat zijn partner met twee andere mannen op hetzelfde adres woont. Hij betoogt evenwel dat deze twee mannen een koppel zijn en dat dit koppel mee op vakantie was naar India en Thailand. Verzoeker verwijst hiervoor naar het vliegtuigticket dat hij indiende. Verzoeker toont met deze argumenten evenwel niet aan dat verweerder zich vergiste in de feiten of dat de feiten onjuist zijn, nu hij niet ontkent dat deze drie mannen op hetzelfde adres wonen. De loutere verwijzing naar een vliegtuigticket toont niet afdoende aan dat de inwonende mannen een koppel zijn, met verzoeker mee op vakantie zijn geweest en verweerder op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld over de feiten.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd waar hij meent dat verweerder de duurzame relatie diende te toetsen aan de criteria van artikel 3 van het KB van 5 juli 2010. Verzoeker diende een aanvraag in voor een visum Kort Verblijf en verweerder nam deze aanvraag in overweging op grond van artikel 32 van de verordening nr. 810/2009. Het door verzoeker beoogde artikel 3, 2° van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen verduidelijkt de criteria inzake het stabiel karakter van de relatie tussen de partners bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Slechts wanneer aan verzoeker een visum zou worden toegestaan en hij in België een wettelijke samenwoning of een huwelijk zou aangaan met zijn partner, kan hij op grond van artikel 40ter juncto 40bis van de Vreemdelingenwet een aanvraag gezinshereniging indienen. Artikel 32 van de Verordening nr. 810/2009 bepaalt geen criteria voor het aantonen van een duurzame relatie doch stelt onder meer vast dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf voldoende moeten worden aangetoond. Wanneer verzoeker aldus aangeeft dat het doel van zijn verblijf in België, het komen vervoegen van de Belgische partner is, dan dient hij zijn duurzame relatie met de Belgische partner voldoende aan te tonen en heeft verweerder, bij gebrek aan duidelijke criteria, een ruime discretionaire bevoegdheid bij de beoordeling van de feiten.

Verzoeker is het ook niet eens met de motivering in de bestreden beslissing dat de financiële ondersteuning door de Belgische partner twijfels doet reizen aangaande de werkelijke intentie van verzoeker. Hij meent dat hieruit niet kan worden vermoed dat hij een financieel voordeel beoogt uit de relatie doch dat deze ondersteuning juist wijst op een relatie. Enkel in het omgekeerde geval, met name indien verzoeker zou betalen, meent verzoeker dat dit wijst op een schijnrelatie. De Raad stelt nogmaals vast dat verzoeker wijst op dezelfde stukken en feiten die hij initieel bij zijn aanvraag indiende en het niet eens is met de interpretatie die verweerder aan de feiten en stukken heeft gegeven. Het loutere feit dat verzoeker het niet eens is met de beoordeling kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad herhaalt dat de motieven van verweerder als één geheel moeten worden gelezen. Zelfs indien de Raad zou vaststellen dat dit motief van verweerder weinig overtuigend is, dient te worden vastgesteld dat uit het geheel van de motieven duidelijk blijkt waarom verweerder twijfelt aan verzoekers werkelijke intenties en de duurzaamheid van hun relatie. Het is niet aan de Raad zijn beoordeling van de feiten in de plaats te stellen van de beoordeling van verweerder. Verzoeker toont niet aan dat verweerder is uitgegaan van een verkeerde feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn beoordeling is gekomen. Verzoeker verliest uit het oog dat de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen en dat niet ieder afzonderlijk in aanmerking genomen element een zelfstandig weigeringsmotief hoeft te vormen. Het is niet kennelijk onredelijk uit het geheel van de elementen waarover verweerder kennis had bij de beoordeling van de bestreden beslissing af te leiden

dat het doel van zijn verblijf in België onduidelijk is en dat er wordt getwijfeld aan de intenties van verzoeker aangezien een duurzame relatie onvoldoende wordt aangetoond.

Een schending van de rechten van verdediging, van de motiverings,- zorgvuldigheidsplicht of het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien mei tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN